

El silenci com a conflicte: cultura, poder i política més enllà del discurs

Publicat per [Interacció](#) [1] el 29/10/2014 - 10:34 | Última modificació: 17/04/2026 - 08:11

Silencio y política no és un llibre sobre el silenci. És un llibre sobre **què queda fora del llenguatge quan la política es pensa només des del llenguatge**.

Des de la presentació, el text situa el silenci en un context de crisi política i econòmica marcada pel 15-M i les revoltes globals, on es produeix una fissura en el model de societat de consum i en les formes convencionals de representació política. El silenci hi apareix com una forma d'interrupció: un gest col·lectiu que no és absència, sinó una manera de fer-se present fora dels codis dominants.

Aquesta idea és important perquè desplaça el marc habitual. El problema no és només què es diu en política o en cultura, sinó **què no pot ser dit dins dels formats que tenim**.

El llibre no construeix una tesi única. Es proposa explícitament com un dispositiu transdisciplinari que combina art, filosofia, psicoanàlisi i procomú per abordar preguntes obertes sobre la relació entre silenci i política. Això té conseqüències. No hi ha síntesi tranquil·litzadora. Hi ha tensió entre mirades.

En el bloc sobre art i polítiques participatives, apareix una primera línia crítica: la sospita que moltes formes de participació cultural poden ser una **forma sofisticada de governabilitat**. La invitació constant a "prendre la paraula" pot convertir-se en una política de baixa intensitat, basada més en l'exhibició que en la transformació. En aquest context, el silenci es recupera com a pràctica crítica, com a refus a entrar en determinades lògiques discursives.

Aquesta sospita es reforça en l'anàlisi de les institucions culturals contemporànies. Les anomenades "fàbriques de la cultura" mostren com la cultura s'ha convertit en un recurs econòmic i productiu dins del capitalisme postfordista (p.26-28). La participació, la creativitat i la producció col·laborativa s'integren en una lògica de creixement, innovació i competitivitat. El resultat és ambigu: obre espais d'acció, però alhora redefineix la cultura com a instrument.

En aquest marc, el silenci torna a aparèixer com a element desestabilitzador. No com a retirada, sinó com a possibilitat de no encaixar.

Els capítols centrats en el cos, el gènere o la violència porten aquesta idea més enllà. El silenci no és només polític en l'espai públic. També és estructural en les formes de dominació, en allò que no es pot dir en contextos

de violència o desigualtat. Això obliga a ampliar el concepte de política: no només com a discurs, sinó com a gestió del visible i de l'invisible.

El llibre no resol aquesta tensió. De fet, es construeix des d'aquesta impossibilitat. Ho diu explícitament: no busca consens, sinó generar conflicte i obrir debats.

Llegit des de la política cultural local, el desplaçament és clar i importuna, en el bon sentit:

si la cultura es pensa només com a producció, participació o discurs, què passa amb tot allò que queda fora d'aquests marcs però que també estructura el polític?

Medialab-Prado

[Silencio y política. Aproximaciones desde el arte, la filosofía, el psicoanálisis y el procomún](#) [2]

Categories: Llibre

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: pensament cultural

Etiquetes: polítiques culturals

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2014/silenci-conflicte-cultura>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e140244.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5394>